

Zwart en wit of grijs

Ik vraag mij tegenwoordig af of grijs nog bestaat, omdat zoveel mensen zwart of wit zijn. Je bent voor of tegen. Je kunt niet meer een beetje voor of tegen zijn, want dat zou de ander het voordeel kunnen geven.

De inhoud is allang niet meer zo belangrijk, want er wordt gewonnen op de vorm. Op de vorm kun je bijna niet verliezen, want daarmee hoef je niet naar de ander te luisteren. Je vindt gewoon dat die ander stom is.

“Een groot probleem in deze wereld is dat blaaskaken alles zeker weten en waarheidszoekers constant twijfelen.” Vrij vertaald naar het huidige klimaat. Hoe kun je dan een waar gesprek voeren?

En het lijkt erop dat echt iedereen hier aan meedoet. Neem nu bijvoorbeeld ‘de boeren’. Bestaan dé boeren? Vinden we echt dat alle boeren moeten blijven? Is een veehouder hetzelfde als een biologische landbouwer?

Nederland is vol. Grappig genoeg zeggen veel linkse lieden dat dit wel het geval is met dieren, maar niet met mensen. Maar Nederland is zo’n beetje het drukst bevolkte land ter wereld als je kijkt naar het aantal mensen én dieren per vierkante meter.

Metingen wijzen uit dat Nederland zo’n beetje de slechtste luchtkwaliteit heeft ter wereld. Ook ontzettend veel kanker. Ik geloof niets van die stikstof onzin, maar ‘weet’ wel dat tijdens de lockdowns de kwaliteit van de natuur sterk toenam.

Minder luchtvervuiling is welkom, dat zou onze gezondheid ten goede komen. De vraag is hoe, maar daar komen we niet aan toe. Want de ene kant weet het al en de andere kant wil het niet weten. Geen gezamenlijke zoektocht naar de waarheid.

Minder dieren in Nederland zou goed zijn ben ik van mening. Niet voor stikstof of Co2, maar gewoon voor mensen én dieren. Vol is vol. Zou dan tegelijk kunnen gelden voor mensen. Hoezo huizen bouwen.

Mijn gemeente groeit komende jaren hard terwijl het al een van de vuilste gemeenten van Nederland is. Die politici lijken wel managers die denken dat hoe meer mensen onder hen, des te belangrijker ze lijken.

Maar goed, ik moet dus vóór óf tégen de boeren zijn. Doch, ik denk daar nogal genuanceerd over. Die nuance zie ik niet in de politiek en media. In de reguliere media zie ik trouwens helemaal geen waarheidszoekers.

De politiek is zwart en wit, de media is alleen maar zwart. Hoewel zij zichzelf waarschijnlijk wit vinden zijn. Grijs lijkt niet meer te bestaan. Trouwens ook niet bij de ‘gewone’ mensen. Probeer maar eens een genuanceerd gesprek te voeren.

Probeer maar eens op een normale inhoudelijke manier van gedachte te wisselen over Corona of Rusland. Zelfs met mensen die grotendeels aan ‘jouw kant’ staan kun je bijna geen nuance laten vallen.

Een leuke oefening is iets te zeggen tegen de ander en dan kijken hoelang die ander stil is om na te denken over wat je gezegd hebt voordat hij of zij reageert. Ik geef je op een briefje dat je niet tot één kunt tellen.

En dat doe je waarschijnlijk zelf ook, direct reageren. Zo zijn we geconditioneerd, omdat we niet meer op zoek zijn naar de waarheid maar willen winnen in wat we denken dat de waarheid is.

Ik heb geleerd dat hoe harder iemand mij probeert te overtuigen, zonder zelf te willen luisteren naar wat ik te zeggen heb, ik afhaak bij diegene en helemaal geen zin meer heb in een gesprek met die persoon.

Zo iemand is niet op zoek naar de waarheid, maar wil alleen zijn of haar waarheid aan mij kwijt. Vervelend genoeg heb ik een bloedhekel gekregen aan dergelijke lieden. Dat helpt ook weer niet, hoewel ik nu minder last van ze heb.

De samenleving is voor mijn gevoel nog nooit zo gepolariseerd geweest. Zelfs in de Eerste Kamer zie je nauwelijks nog wijze mensen die het goede willen voor alle Nederlanders.

In de politiek wordt openlijk gesproken over een meerderheid in de Eerste Kamer, alsof dat orgaan politiek moet zijn in plaats van puur toetsend aan de Grondwet. Ze willen winnen en de vraag is wat ze kunnen winnen.

Is het een volgend baantje? Is het aanzien? Is het macht? Waar doen die lui het voor? Ik had ook altijd al zo'n hekel aan die vakbondslui, omdat ze maar één kant willen zien. Directies idem dito met hun gekwijn over aandeelhouderswaarde.

Moet ik nu proberen om toch meer in gesprek te gaan met anderen die niet willen of kunnen luisteren? Vroeger sprong ik erin, maar ik heb er geen zin meer in. Vergeefse moeite. Iemand moet het in zich hebben om op zoek te zijn naar de waarheid.

Het geeft niet dat iemand de waarheid niet kent, maar als die willens en wetens de waarheid niet wil weten dan heb ik daar wel een probleem mee. Hoe minder er daar van over blijven des te beter het kan worden.

Dat is ook zoiets, de boosheid tot soms regelrechte haat die in mij opkomt. Wat een rotwereld. Tenminste, de wereld niet, maar die mensen die erop leven die zich gedragen als beesten.

Terwijl ik ook zoveel moois zie bij mensen, bijvoorbeeld als ik een grote menigte zie genieten bij een muziek-evenement. De muziek is pure kunst, de lichteffecten prachtig, de menigte heeft een fijne energie. Zo kan het dus zijn.

Mensen die echt goed zijn voor dieren. Dan bedoel ik weer niet de mensen die zielige honden uit het buitenland halen, alsof we hier geen honden in het asiel hebben die wachten op een goed huisje.

Nuance. Grijs. Waar is het? Lukt het mij zelf nog wel? Takkenzooi.

Nico Cost, 22 februari 2023